

Cimabue die van Cavallini heeft ontmoet, waar de kunst van Giotto haar beginpunt vindt, heeft Simone's ontwikkeling een belangrijke stap verder gedaan.

Dr. van Marle geeft dit bezoek aan tusschen de jaren 1322 en 1326. Simone schilderde er de geschiedenis van den H. Martinus en eenige Heiligen-gestalten, die van een warme levensechtheid zijn. Hoe mooi zijn er vele der gezichten, hoe typisch ook, zooals bijv. de muzikanten op een der feestelijkheden. En hoe prachtig is de Christusfiguur die den Heilige in een droom verschijnt.

Ook wat de perspectief betreft heeft Simone hier groote veroveringen gemaakt. Doch nog belangrijker voor zijn kunst is het Fransch Gothische realisme dat van dezen tijd af een hoofdbestanddeel er van uitmaakt.

Dat ook Fransche miniaturen in gezang-boeken e.d., die in Toscane zeer wel bekend waren, op den schilder invloed hebben uitgeoefend is zeer waarschijnlijk. Vooral wanneer we bedenken dat ook hijzelf verschillende boeken beschilderd schijnt te hebben. Men houdt bijv. het titelblad van een afschrift van Vergilius in de Bibliotheca Ambrosiana te Milaan voor werk van zijn hand.

Terug in Siena heeft Simone op den muur in het stadhuis, tegenover zijn Maestà, het portret van den ridder Guidoriccio dei Fogliani geschilderd, die voor de Sieneezen Castruccio Castracane verslagen had, toen deze Toscane was binnen gevallen, terwijl hij in 1328 Montemarsi voor hen veroverde.

Inderdaad is dit een portret, zoo persoonlijk schijnen de wezenstrekken van den stoer in den zadel gezeten ridder op zijn fier-stappend ros. Maar tegelijk is dit meer dan het portret van één mensch. Het is het symbool van het feudale stelsel. Het is een gedachte, een ideaal dat de schilder hier heeft uitgedrukt. Dit is de ridder, de beschermer der zwakkeren.

Om te beseffen welken indruk dit op den beschouwer maakt moet men het zien in de omgeving die er passend voor is. Dit is de hooge en ruime zaal van het Middeleeuwsche raadhuis waarin het zich bevindt.

Dan voelen we iets over ons komen van de sfeer dier verre eeuwen met hun drie streng gescheiden standen, met hun idealen van ridderdeugd en riddereer. Dan is 't als begrijpen we ineens beter den geest van dien tijd.

In dat gansche tooneel daar voor onze oogen is de ridder het eenig menschelijk wezen. Is de slag reeds gevallen? Is de overwinning behaald? Ik zou dit niet weten te zeggen. We zien alleen dat de ridder het oog heeft gericht op de getorende en gekanteelde forteres in de verte. We zien ook het legerkamp en de lansen der krijgsknechten, maar het leger zien we niet. Juist door die afwezigheid van bijfiguren komt echter ridder Guidoriccio des te beter uit.

Naar den geest is dit werk volkomen Gothisch.